

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 16Csp/169/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620206070
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Baláž
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2021:7620206070.3

Rozhodnutie

Okresný súd Spišská Nová Ves, sudca JUDr. Radoslav Baláž, v právnej veci žalobcov: X. W. A., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. H., N. XXX/X, 2. U. A., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. H., N. XXX/X, obaja právne zastúpení Advokátskou kanceláriou Alena Zadáková a spol., so sídlom Košice, Kováčska 32, proti žalovanému: A. Z. Z., V. Z., L.: XXXXXXXX, N. XX, N., v konaní o uloženie povinnosti zdržať sa realizácie výkonu záložného práva, takto

rozhodol:

- I. Žaloba sa zamieťa.
- II. Zrušuje sa neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 9C/53/2020-25 zo dňa 14.09.2020.
- III. Žalobcovia v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia podali na tunajšom súde dňa 07.12.2020 žalobu zo dňa 06.12.2020 v znení jej písomného doplnenia (v rámci nimi realizovanej dupliky) zo dňa 17.05.2021 doručeného súdu dňa 18.05.2021, ktorou sa domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou evidovaného v katastri nehnuteľností pod č. S. XXXX/XXXX podľa Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 5.11.2012 zriadeného na zabezpečenie pohľadávky zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 5.11.2012 k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcu v 1. rade a to k parcelám registra „. Y. evidovaným na katastrálnej mape p.č. XXX/X o výmere XXX m2 zastavané plochy a nádvoria, a p.č. XXX/XX o výmere XXX m2 zastavané plochy a nádvoria a k stavbe na parcele č. XXX/XX - rodinný dom č.s. XXX to všetko zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Spišská Nová Ves, odborom katastrálnym, katastrálne územie Z.Š. H. na LV č. XXX, a zároveň žiadali priznať nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Túto svoju žalobu odôvodnili tým, že dňa 5.11.2012 so žalovaným uzatvorili zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru pod číslom XXXXXXXXXX vo výške 60.000,-- Eur, pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok ako aj všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení, sa mimoriadny medziúver zmenil na stavebný úver pod č. XXXXXXXXXX vo výške cca 36.000,-- Eur. Presná výška stavebného úveru sa rovná rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Na zabezpečenie vyššie citovaného medziúveru bola uzatvorená zmluva o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok zo dňa 05.11.2012, ktorá bola uzatvorená podľa § 151 a/ 151 md Občianskeho zákonníka a zákona č. 162/1995 Z.z. o zápise vlastníckych a iných vecných práv k nehnuteľnostiam a mandátna zmluva uzavretá podľa ustanovenia § 566 a nasl. Obchodného

zákonníka. V dôsledku nepriaznivej finančnej situácie žalobcovia nemohli splácať poskytnutý úver, čo malo za následok oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 14.04.2020. Žalovaný im listom zo dňa 02.06.2020 oznámil začatie výkonu záložného práva, a síce, že výkon záložného práva sa uskutoční predajom nehnuteľností založenej v prospech žalovaného formou dobrovoľnej dražby v súlade so zákonom č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách. Predmetom zálohu je vyššie uvedená nehnuteľnosť bližšie špecifikovaná v petite žaloby. Ďalej poukázali na nimi podaný návrh na vydanie neodkladného opatrenia zo dňa 30.8.2020, ktorému tunajším súd vyhovel Uznesením zo dňa 14.09.2020 pod č.k. 9C/53/2020-25, ktoré následne bolo potvrdené Krajským súdom Uznesením zo dňa 23.11.2020, pričom im bola uložená povinnosť v lehote do 60 dňa od právoplatnosti tohto uznesenia podať proti žalovanému žalobu vo veci samej o uloženie povinnosti zdržať sa realizácie výkonu záložného práva zriadeného na základe zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok zo dňa 05.11.2012. V nadväznosti na to uviedli, že dražobná spoločnosť, ktorá má dobrovoľnú dražbu vykonať nie je orgánom verejnej moci, ale obyčajnou súkromnou osobou, ktorá nedisponuje žiadnym verejnomocenským oprávnením a právne vzťahy vznikajúce pri dobrovoľných dražbách sú tak vzťahmi súkromnoprávnymi a nie verejnoprávnymi v dôsledku čoho je u nich subsidiárne použiteľný Občiansky zákonník. Podľa žalobcov v danom prípade výkon záložného práva predajom na dobrovoľnej dražbe je v rozpore s § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka a to so zásadou rovnosti účastníkov súkromnoprávných vzťahov s dosahom na čl. 20 Ústavy SR, kedy je vlastníckemu právu nadradené iné vecné právo vykonávané bez verifikácie oprávnenosti a dôvodnosti jeho výkonu zmocneným orgánom štátnej moci, t.j. súdom. Podľa žalobcov líniu ingerencie súdnej moci pri nútenom výkone súkromného práva podporuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva najmä k čl. 8 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd v znení jeho dodatkových protokolov. Za porušenie princípov právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy považujú aj tú skutočnosť, že každý subjekt, ktorý je vlastníkom nemôže byť zbavený majetku len na podklade vyhlásenia veriteľa, ktorý osvedčuje pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva podľa citovaného zákona, pričom očakáva, že sa bude môcť brániť respektíve obhajovať svoje práva prostredníctvom nezávislého a nestranného súdu, výsledkom ktorého má byť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie - exekučný titul ako podklad pre následný nútený predaj majetku. Opatrenia narušujúce legitímne očakávania vlastníka, teda porušujúce stav vecí, v ktorom vlastník /dôvodne a oprávnene/ očakáva, že bude platiť, predstavuje zásah do práva na pokojné užívanie majetku. V tejto súvislosti poukázali na Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva pod č. 20082/02 vo veci Zehenter c/a Rakúska republika. Uviedli, že výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby sa nepochybne môže dotknúť ich obydli, pričom právo na rešpektovanie obydli je upravené aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to článkom 8 Dohovoru, ktorý je pre Slovenskú republiku záväzný a v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR má prednosť pred zákonom. Strata príbytku je najzávažnejšia forma zásahu do práva na rešpektovanie obydli. Akákoľvek osoba ohrozená zásahom tohto rozsahu by mala mať principiálne príležitosť nechať posúdiť primeranosť opatrenia nezávislým súdom vo svetle relevantných zásad podľa čl. 8 Dohovoru, bez ohľadu na to, že podľa vnútroštátneho práva jej právo zdržiavať sa v príbytku skončilo. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva McCann proti Spojené kráľovstvo zo dňa 13.5.2008. Poukázali aj na požiadavku primeranosti povahy sankcie, keďže v danom prípade majetok dotknutý konaním o mimosúdnom výkone záložného práva, o ktorý ide vo veci samej, je nehnuteľnosť určená na bývanie spotrebiteľa a jeho rodiny. Strata rodinného obydli totiž môže vážne ohroziť nielen práva spotrebiteľa / Rozsudok Aziz, EU:C:2013:164, bod 61/, ale aj uviesť rodinu dotknutého spotrebiteľa do osobitne citlivej situácie. V tejto súvislosti uvádzali, že Európsky súd pre ľudské práva už rozhodol, že strata bývania je jedným z najzávažnejších zásahov do práva na rešpektovanie obydli a každý, komu takýto vážny zásah hrozí, musí mať v podstate možnosť predložiť primeranosť takéhoto opatrenia na súdne preskúmanie. Tiež poukázali na to, že v práve Únie predstavuje právo na obydlie základné právo zaručené článkom 7 Charty, ktoré musí vnútroštátny súd zohľadniť pri vykonávaní smernice 93/13, konkrétne pokiaľ ide o dôsledky, ktoré pre spotrebiteľa a jeho rodinu spôsobuje vystaňovanie z obydli predstavujúceho ich hlavné bydlisko. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok Súdného dvora C-618/10 Banco Espanole, na prípad Stanková c/a SR a tiež na rozsudok Súdného dvora Európskej únie z 30. mája 2013 vo veci C-488/11, v ktorom sú dobrovoľné dražby spomínané ako jeden z prostriedkov na obchádzanie a porušovanie práv spotrebiteľov. Ďalej zdôraznili, že strata rodinného obydli môže vážne ohroziť ako práva spotrebiteľa (rozsudok Aziz, EU:C:2013:164, bod 61), tak aj uviesť rodinu dotknutého spotrebiteľa do osobitne citlivej situácie (uznesenie predsedu Súdného dvora vo veci Sánchez Morcillo a Abril García, EU:C:2014:1388, bod 11). Za stavu, že draženou vecou má byť obydlie záložcu a výsledkom dobrovoľnej dražby strata hlavného obydli záložcu a jeho rodiny a pritom pohľadávku bolo možné uspokojiť iným spôsobom,

nevyvímajúc ani súdny proces s následnou exekúciou vrátane do úvahy pripadajúcich splátok, musí dobrovoľná dražba predstavovať akési ultima ratio. Ak existovali podmienky pre úspešné vymoženie pohľadávky bez vykonania záložného práva v súdnej exekúcii, prípadne povolenie splácania dluhu v rámci súdnej exekúcie, je namieste otázka, či je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti vykonať záložné právo mimosúdne predajom založenej veci / ÚS 23/2014/. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok Okresného súdu Svidník, sp.zn. 7C/21/2014 zo dňa 26.11.2015, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.5.2017 pod č.k. 21Co/113/2016, z ktorého aj citovali a ktorý okrem iného poukazoval aj na to, že pochybnosti o súlade inštitútu dobrovoľnej dražby s unijným právom vyvolali už dve prejudiciálne konania / C - 482/12 Macinský/Getfin, C-34/13 Kušionová c/a SMART Capital /, ako aj na nález ÚS ČR z 8. marca 2005, sp.zn. PL ÚS 47/04, ktorým ústavný súd zrušil ustanovenie § 36 ods. 2 českého zákona o verejných dražbách z dôvodu, že umožňovalo nútenú dražbu majetku bez toho, aby pohľadávka bola priznaná vykonateľným súdnym rozhodnutím alebo iným kvalifikovaným aktom poskytujúcim záruku vierohodnosti a kontrolovateľnosti.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 29.01.2021 v prvom rade namietol aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcov v tomto spore poukazujúc na to, že žalobkyňa v 2. rade nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie žaloby o zdržanie sa výkonu záložného práva z dôvodu, že vlastníkom nehnuteľnosti je výlučne žalobca v 1. rade. Ďalej namietol, že žalobcovia navrhujú súdu, aby vydal rozhodnutie, ktorým bez časového obmedzenia zakáže žalovanému vykonať záložného právo. Trvalý zákaz vykonať záložné právo v prospech žalovaného k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu v 1. rade je v priamom rozpore či už s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, ale aj platnou legislatívou Slovenskej republiky. Poukázal na to, že výkon záložného práva zo strany žalovaného je následkom dlhodobého neplnenia povinností zo zmluvy o úvere zo strany žalobcov, ako aj na to, že inštitút dobrovoľnej dražby je zákonným a časovo a nákladovo efektívnym prostriedkom na odstránenie protiprávneho stavu spôsobeného žalobcami. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Kušionová c/a Smart Capital (C-34/13), ako aj na právne stanovisko generálneho advokáta Nilsa Wahla vo veci M. B., K. B. proti V. s. r. o., R. s.r.o. (C-XXX/XX), podľa ktorých je slovenská právna úprava mimosúdneho výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby súladná s právom Európskej únie a je možné na jej základe vykonať záložné právo k nehnuteľnosti tvoriacej obydľie a zabezpečujúcej pohľadávku voči spotrebiteľovi. V tejto súvislosti poukázal tiež na Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/96/2016, ktorým bolo potvrdené zamietavé uznesenie o vydanie neodkladného opatrenia. V súvislosti s námietkou žalobcov, že konaním o mimosúdnom výkone záložného práva má byť dotknutá nehnuteľnosť určená na bývanie spotrebiteľa a jeho rodiny, čo si v dôsledku toho vyžaduje možnosť predložiť primeranosť takéhoto opatrenia na preskúmanie súdom žalovaný uviedol, že právo na ochranu obydlia nie je právom absolútnym. Ani Ústava SR, ani Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd neupravuje právo na obydľie tak, že by predstavovalo garanciu občanovi v určitom obydľí vždy a za každých okolností. Práve naopak, aj Európsky dohovor o ľudských právach uvádza, že žiadne ľudské právo nie je právom absolútnym, čo znamená, že je doň možné zasiahnuť zákonným spôsobom. Neoprávnený zásah do obydlia nemá oporu v právnom poriadku avšak to, či došlo k neoprávnenému zásahu do práva na obydľie navrhovateľa je možné posúdiť až po samotnom zásahu, t. j. v tomto prípade až po dobrovoľnej dražbe. Žalovaný v tejto súvislosti opätovne uviedol, že dobrovoľná dražba má oporu v zákonnej úprave, sleduje legitímny cieľ, ktorým je splnenie uhradzovacej funkcie záložného práva a keďže žalobcovia neboli schopní splniť svoj dlh, nemožno dražbu považovať za neprimeraný postup žalovaného obzvlášť, ak aj pri súdom nariadenej prípadnej exekúcií predajom nehnuteľnosti by nastal ten istý následok, teda strata obydlia žalobcu v 1. rade. V opačnom prípade by bolo nevyhnutné vyhovieť každému návrhu v prípade prípravy dobrovoľnej dražby, ktorej predmetom má byť obydľie záložcu. Takýto záver by úplne poprel účel dobrovoľnej dražby v spojení s inštitútom záložného práva ako prostriedkom zabezpečenia pohľadávky a jej mimosúdneho a časovo aj finančne hospodárneho ale hlavne zákonného prostriedku vymožitelnosti práva. Len samotná realizácia dobrovoľnej dražby, pri ktorej dochádza k zmene vlastníka, nie je zásahom do práva na ochranu obydlia, ani do práva na ochranu súkromia, pretože predstavuje zákonom dovolený spôsob výkonu záložného práva. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave 16Co/125/2019, z odôvodnenia ktorého citoval. V súvislosti s námietkou žalobcov o porušení právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR v dôsledku skutočnosti, že (v prípade dobrovoľnej dražby - poznámka súdu) môže byť vlastník zbavený majetku len na podklade vyhlásenia veriteľa bez exekučného titulu pre jeho nútený predaj majetku žalovaný poukázal na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL: 23/2014 z 24.09.2014 v ktorom sa uvádza, že dobrovoľná dražba sa odvíja od predchádzajúceho úkonu vlastníka, ktorý dal súhlas na budúce

speňaženie určitého svojho majetku určitým spôsobom regulovaným právom a právnou úpravou ukladá povinnosť strpieť výkon dobrovoľnej dražby nielen s takým záložným právom, ktoré vzniklo na základe zmluvy, ale aj s takým, ktoré vzniklo zo zákona. Záložný veriteľ je oprávnený navrhnúť výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby aj bez exekučného titulu priznávajúceho mu zabezpečenú pohľadávku voči vlastníkovi veci. Tiež poukázal na to, že uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 23/2014 bol vyslovený súlad § 7 ods. 2 Zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách s ústavou, z ktorého je dostatočne zrejmé, že inštitút dobrovoľnej dražby je stabilným inštitútom nielen slovenského právneho poriadku, ale aj právnych poriadkov krajín Európskej únie. V súvislosti s námietkou žalobcov, že dražobná spoločnosť nie je orgánom verejnej moci, ale len obyčajnou súkromnou osobou, ktorá nedisponuje žiadnym verejnomocenským oprávnením, žalovaný uviedol, že či už dražobník alebo ide o nútený výkon prostredníctvom súdneho exekútora, tak v oboch prípadoch ide o podnikateľskú činnosť, ktorá je vykonávaná vo vlastnom mene, na vlastný účet s cieľom dosiahnutia zisku, teda aj súdny exekútor aj dražobník naplňajú kvalifikačné znaky definície podnikania a rovnako oba subjekty podliehajú dohľadu Ministerstva spravodlivosti SR ako aj súdnemu prieskumu. Napokon žalovaný uviedol, že nie je zrejmé vykonania súdnej kontroly akých neprijateľných zmluvných podmienok, žiadajú žalobcovia, keďže predmetom žaloby je zdržanie sa výkonu záložného práva a nie žaloba o určenie neplatnosti zmluvných podmienok. Výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby konanej v súlade so zákonom nie je podriadený kontrole zmluvných podmienok, ale je podriadený § 151 a nasl. OZ ako aj ustanoveniam Zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách. Žalobcovia zároveň neuvádzajú, ktoré zmluvné podmienky by mali byť neprijateľné a vo svojom podaní neoznačili ani jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku.

4. Žalobcovia v písomnej replike zo dňa 17.05.2021 poukázali na to, že procesná obrana žalovaného je totožná s tým, čo uviedol v rámci svojho odvolania v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia pod č.k. 9C/53/2020 vedeného pred tunajším súdom, a preto zotrvali v plnom rozsahu na svojich tvrdeniach uvedených v žalobe. Poukazujúc na Rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 25.5.2020 pod č.k. 23Co/166/2019, a z neho citujúc ďalej uviedli, že žalovaný má na výber niekoľko spôsobov realizácie výkonu záložného práva zriadeného zmluvou, avšak z vyššie uvedených dôvodov je namieste považovať realizáciu výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby za neprimeraný zásah do práv žalobcov. Existujú teda aj iné spôsoby výkonu záložného práva, ktoré pri garancii prednosti záložného práva až do konečného splnenia dlhu garantujú aj zachovanie obydlia, aj práva na súkromný a rodinný život. Cieľom žalobcov nie je zbaviť sa dlžnej sumy, resp. vyhábať sa jej splateniu, cieľom tejto žaloby je len znemožniť predaja nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe z dôvodov uvádzaných vyššie.

5. Žalovaný na vyššie uvedenú repliku žalobcov už nereagoval žiadnou písomnou duplikou.

6. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to so Zmluvou o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. XXXXXXXX X XX zo dňa 05.11.2012, so Zmluvou o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok a mandátnou zmluvou zo dňa 05.11.2012, s výpisom z Listu vlastníctva č. XXX, s prípisom zo dňa 14.4.2020 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ a doručenkami k nemu, s prípisom označeným ako „Oznámenie o začatí výkonu záložného práva“ zo dňa 02.06.2020 a doručenkami k nemu, s uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp.zn. 9C/53/2020-25 zo dňa 14.09.2020, s uznesením Krajského súdu v Košiciach p.zn. 5Co/209/2020 zo dňa 23.11.2020, a zistil tento skutkový stav:

7. Medzi žalobcami v 1. a 2. rade ako dlžníkom, resp. ďalším dlžníkom na strane jednej a žalovaným ako veriteľom na strane druhej bola dňa 05.11.2012 uzavretá Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 0671063 6 01, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcom medziúver evidenčné číslo úveru : 0099982 9 12 vo výške 60.000,- Eur, pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok, sa mal zmeniť na stavebný úver pod číslom : 0099982 1 11 vo výške 36.000,- Eur. Presná výška stavebného úveru sa mala rovnať rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy pri prideľovaní cieľovej sumy zmluvy o stavebnom úvere.

8. Žalobcovia sa v zmysle článku II uvedenej zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zaviazali poukazovať pravidelne mesačne na účet zmluvy o stavebnom sporení vklad vo výške 83,64 EUR, pričom výška úrokovej sadzby všetkých vkladov poukázaných na zmluvu o stavebnom sporení bola 2% p.a. ku dňu uzatvorenia zmluvy o stavebnom sporení.

9. Výška úrokovej sadzby medziúveru bola 5,69 % p.a. a do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa žalobcovia zaviazali splácať úroky z mimoriadneho medziúveru pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 284,50 EUR a súčasne platiť poplatok za poistenie typu A pravidelnými mesačnými platbami vo výške 24,--EUR, t.j. uhrádzať pravidelné mesačné splátky v celkovej výške 308,50 EUR.

10. Splátka týchto úrokov a poistenia bola splatná každý mesiac do 15-tého dňa mesiaca, pričom prvá splátka bola splatná prvého v mesiaci, nasledujúcim po uzavretí zmluvy o stavebnom sporení.

11. Pokiaľ ide o stavebný úver výška úrokovej sadzby bola dohodnutá na 4,7% p.a. a tento sa žalobcovia zaviazali splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 368,14 EUR a súčasne platiť poplatok za poistenie typu A pravidelnými mesačnými platbami vo výške 24,--EUR, t.j. uhrádzať pravidelné mesačné splátky v celkovej výške 392,14 EUR.

12. Splátka týchto úrokov a poistenia bola splatná každý mesiac do 15-tého dňa mesiaca.

13. Zároveň v ten istý deň bola medzi žalovaným ako záložným veriteľom a žalobcom v 1. rade ako záložcom uzavretá Zmluva o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok a mandátna zmluva, predmetom ktorej v zmysle jej ČASTI I Článku 1 bolo zriadenie záložného práva na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva (istiny úveru spolu s úrokmi, úrokmi z omeškania, poplatkami podľa platného sadzovníka poplatkov a tiež nákladmi a poplatkami súvisiacimi s realizáciou záložného práva a s vymáhaním pohľadávky) vzniknutej z poskytnutého úveru na základe vyššie uvedenej zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 0099982 9 12, resp. č. 0099982 1 11.

14. Predmetom zálohu podľa uvedenej zmluvy boli nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve v podiele 1/1 k celku žalobcu v 1. rade a to rodinný dom súpis. číslo : XXX stojaci na parcele registra „Y. evidovanej na katastrálnej mape pod č. XXX/XX a parcely registra „Y. evidované na katastrálnej mape ako parcela parcelné číslo XXX/X - druh pozemku : zastavaná plocha a nádvorie o výmere XXX m² a parcela parcelné číslo XXX/XX - druh pozemku : zastavaná plocha a nádvorie o výmere XXX m², to všetko zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Spišská Nová Ves, odborom katastrálnym pre katastrálne územie Z. H.Á. podľa zápisu na Liste vlastníctva č. XXX.

15. Podľa aktuálneho internetového výpisu uvedeného listu vlastníctva č. XXX zo dňa 26.05.2021 je žalobca v 1. rade aj naďalej výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností a to v podiele 1/1 k celku.

16. Podľa článku IV predmetnej zmluvy o zriadení záložného práva a to odseku 1 v prípade ak pohľadávka vymedzená vo vyššie uvedenom článku I ods. 1 uvedenej zmluvy nebola riadne a včas splácaná, žalovaný ako záložca bol oprávnený začať výkon záložného práva a uspokojiť túto svoju pohľadávku výťažkom z predaja predmetu záložného práva, a to buď spôsobom dohodnutým v odseku 2 uvedeného článku alebo na dobrovoľnej dražbe podľa zákona č. 527/2012 Z.z. v platnom znení, alebo sa domáhať uspokojenia predajom zálohu podľa osobitných zákonov.

17. Prípisom zo dňa 14.4.2020 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ žalovaný oznámil žalobcom v 1. a 2. rade vyhlásenie mimoriadnej splatnosti predmetného úveru. Žalobcom v 1. a 2. rade bolo týmto prípisom oznámené, že ku dňu 14.4.2020 nastáva mimoriadna splatnosť celého úveru zo Zmluvy o úvere č. 0099982 zo dňa 8.11.2012. Zároveň boli vyzvaní k úhrade pohľadávky vo výške 65.015,02 Eur. Podľa doručeníek obom žalobcom bol uvedený prípis doručený dňa 29.04.2020.

18. Dňa 02.06.2020 bolo žalovaným zaslaný obom žalobcom prípis označený ako „Oznámenie o začatí výkonu záložného práva“, ktorým im oznámil začatie výkonu záložného práva predajom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie Z. H. z titulu pohľadávky vo výške 65 706,07 Eur zo Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 8.11.2012 a to predajom týchto nehnuteľností vo forme dobrovoľnej dražby. Podľa doručeníek obom žalobcom bol uvedený prípis doručený dňa 04.06.2020.

19. Podľa aktuálneho internetového výpisu listu vlastníctva č. XXX zo dňa 26.05.2021 je uvedené oznámenie o začatí výkonu záložného práva zaznamenané na tomto liste vlastníctva.

20. Na základe návrhu žalobcov tunajší súd uznesením sp.zn. 9C/53/2020-25 zo dňa 14.09.2020 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva evidovaného v katastri nehnuteľností pod č. S. XXXX/XXXX podľa Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 5.11.2012 zriadeného na zabezpečenie pohľadávky zo Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 5.11.2012 k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcu v 1. rade a to: parcel registra „, evidované na katastrálnej mape ako parcela č. XXX/X o výmere XXX m2 zastavané plochy a nádvorí a parcela č. XXX/XX o výmere XXX m2 zastavané plochy a nádvorí a stavby na parcele č. XXX/XX - rodinný dom súpisné č. XXX, to všetko zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Spišská Nová Ves, odborom katastrálnym, katastrálne územie Z. H. na liste vlastníctva č. XXX, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej, a zároveň žalobcom uložil povinnosť v lehote do 60 dní od právoplatnosti tohto uznesenia podať proti žalovanému žalobu vo veci samej o uloženie povinnosti zdržať sa realizácie výkonu záložného práva zriadeného na základe Zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok zo dňa 5.11.2012.

21. Na základe následného odvolania žalovaného Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd uznesením sp.zn. 5Co/209/2020 zo dňa 23.11.2020 vyššie uvedené uznesenie potvrdil.

22. Podľa § 137 zákona č. 160/2015 Z.z. , Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a./ splnení povinnosti,

b./ nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c./ určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

d./ určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

23. Podľa § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže záložný veriteľ začať výkon záložného práva. V rámci výkonu záložného práva sa záložný veriteľ môže uspokojiť spôsobom určeným v zmluve alebo predajom zálohu na dražbe podľa osobitného zákona, (Zákon č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov) alebo domáhať sa uspokojenia predajom zálohu podľa osobitných zákonov, (napríklad zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z.) ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak.

24. Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z., o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „ zák.č. 527/2002 Z.z.“), v prípade, ak sa spochybnuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu okrem prípadu, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a zároveň ide o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci vlastník predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt podľa osobitného predpisu; v tomto prípade je možné domáhať sa neplatnosti dražby aj po uplynutí tejto lehoty. V prípade spoločnej dražby bude neplatná len tá časť dražby, ktorej sa takýto rozsudok týka (§ 23).

25. Podľa § 21 ods. 4 zák.č. 527/2002 Z.z. , účastníkmi súdneho konania o neplatnosť dražby podľa odseku 2 sú navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba podľa odseku 2.

26. Podľa § 7 ods. 1, 2, 3 zák.č. 527/2002 Z.z., navrhovateľom dražby je vlastník predmetu dražby, osoba, ktorá vykonáva záložné právo (ďalej len "záložný veriteľ"), alebo iná osoba, ktorá je oprávnená navrhnúť vykonanie dražby podľa osobitného zákona. Navrhovateľ dražby je povinný písomne vyhlásiť, že predmet dražby je možné dražiť. Ak je navrhovateľom dražby záložný veriteľ, je povinný písomne

vyhlásiť aj pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva podľa tohto zákona (§ 16 ods. 3). Ak je predmetom dražby nehnuteľnosť, je navrhovateľ dražby povinný predložiť dražbníkovi list vlastníctva nie starší ako tri mesiace.

27. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

28. Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

29. Podľa článku 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

30. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

31. Podľa článku 21 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlija možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ak sa obydlie používa aj na podnikanie alebo vykonávanie inej hospodárskej činnosti, takéto zásahy môžu byť zákonom dovolené aj vtedy, keď je to nevyhnutné na plnenie úloh verejnej správy.

32. Podľa článku 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

33. Podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

34. Podľa článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

35. Podľa článku 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

36. Podľa článku 154c ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, iné medzinárodné zmluvy, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku, ak tak ustanovuje zákon.

37. Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 3. septembra 1953 (zverejnený OZNÁMENÍM Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č 209/1992 Zb.) /ďalej aj ako „Dohovor“, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlija a korešpondencie.

38. Podľa článku 8 ods. 2 Dohovoru, štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

39. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobu žalobcov je potrebné zamietnuť.

40. Predovšetkým súd uvádza, že písomné doplnenie žalobného petitu žalobcami o slová „dobrovoľnou dražbou“ v rámci nimi realizovanej dupliky zo dňa 17.05.2021, doručenej súdu dňa 18.05.2021, nepovažoval za zmenu žaloby v zmysle § 140 CSP, ale len za jej upresnenie, ktoré inak vyplýva zo samotného kontextu odôvodnenia tejto ich žaloby.

41. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že doterajšia úprava uvádzala, že zo žaloby muselo byť zrejmé, „čoho sa navrhovateľ domáha“. Súdna prax judikovala, že žalobcovi sa neukladá povinnosť formulovať návrh rozsudku, ale iba to, aby sa z návrhu na začatie konania dalo zistiť, čoho sa navrhovateľ domáha. Nová právna úprava ukladá povinnosť žalobcovi formulovať žalobný návrh - petit . Ide o určitý posun smerujúci k formalizácii sporového civilného procesu. Žalobný návrh musí byť jasný, zrozumiteľný a presne formulovaný. Žaloba je však procesný úkon strany, ktorý treba posudzovať ako každé podanie podľa obsahu. To znamená, že za žalobný nárok, teda predmet konania, nemožno považovať iba žalobný návrh, ale aj jeho skutkové odôvodnenie , čo spolu so žalobným návrhom vymedzuje predmet žaloby. (porovnaj Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 487) .

42. Súd preto o tomto doplnení žalobného petitu žalobcovi nerozhodoval ako o osobitnej zmene žaloby.

43. Žalovaný na prvom mieste namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne v 2. rade na podanie predmetnej žaloby o zdržanie sa výkonu záložného práva poukazujúc na to, že táto nie je vlastníkom nehnuteľnosti , ktorých sa týka záložné právo, a že ich výlučným vlastníkom je len žalobca v 1. rade. Súd sa však s touto námietkou žalovaného nestotožnil.

44. Predovšetkým je potrebné uviesť, že tu neexistuje žiaden osobitný právny predpis , ktorý by výslovne určoval, že žalobu takéhoto znenia, akú podali žalobcovia, môže podať jedine vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej viazne záložné právo, výkon ktorého je predmetom sporu.

45. Aj v prípade zákona o dobrovoľných dražbách je osobou oprávnenou podať príslušnú žalobu na neplatnosť dobrovoľnej dražby osoba, ktorá tvrdí, že neplatnosťou dražby, resp. porušením ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách bola dotknutá na svojich právach. Ani v tomto prípade sa nehovorí o vlastníkovi nehnuteľnosti, na ktorej viazne záložné právo , ktorého výkon sa má realizovať dobrovoľnou dražbou.

46. Jedným z atribútov vlastníckeho práva je aj atribút užívania predmetu vlastníctva. Je na vlastníkovi veci, či sa rozhodne, že vec bude sám nerušene užívať, alebo toto užívacie práve prenechá inej osobe (detentor), prípade či toto svoje užívacie právo predmetnej veci bude zdieľať s inou ním určenou osobou spoločne. V danom spore je nepochybné, že žalobca v 1. rade ako výlučný vlastníkom vykonáva toto svoje užívacie právo k predmetnej nehnuteľnosti spoločne so žalobkyňou v 2. rade - jeho manželkou, a teda prípadný zásah do tohto užívacieho práva cestou realizácie výkonu záložného práva k tejto nehnuteľnosti pociťuje žalobkyňa v 2. rade ako zásah do tohto jej užívacieho práva k nej.

47. V tejto súvislosti súd uvádza, že právo na ochranu obydlia a domovú slobodu je podľa judikatúry najvyššieho súdu súčasťou širšej kategórie, ktorou je ochrana súkromia. Ochrana súkromia je zakotvená vo viacerých ustanoveniach ústavy, naproti tomu ochrana práva na súkromie je v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "dohovor") sústredená v čl. 8. Základné práva obsiahnuté v ústave je potrebné vykladať v intenciách Dohovoru, teda aj v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/153/2015 zo dňa 23.novembra 2016).

48. Ústava pojem "súkromný a rodinný život" ani "obydlie" bližšie nedefinuje. Keďže základné práva a slobody podľa ústavy je potrebné vykladať a uplatňovať v zmysle a duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách (PL. ÚS 5/93, PL. ÚS 15/98), súd pri vymedzení obsahu uvedených pojmov musí prihliadať aj na príslušnú judikatúru týkajúcu sa predovšetkým čl. 8 ods. 1 Dohovoru (porovnaj Nález ÚS SR sp.zn. I.ÚS/13/2000 zo dňa 10.07.2001).

49. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je zrejmé, že pojem „obydlie“ v zmysle čl. 8 Dohovoru nie je obmedzený iba na priestory, ktoré sú zákonne obývané alebo ktoré sú zriadené v súlade so zákonom. „Obydlie“ je autonómny pojem, ktorý nezávisí od klasifikácie vnútroštátneho práva. To, či daný priestor je alebo nie je „obydlím“, na ktoré sa vzťahuje právo na ochranu podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru, závisí na skutkových okolnostiach, predovšetkým existencii dostatočnej a nepretržitej väzby k určitému miestu [pozri rozsudok Buckley v. Spojené kráľovstvo, 25. september 1996, Správy 1996-IV, § 52 - § 54, a správu komisie z 11. januára 1995, § 63; rozsudok Gillow v. Spojené kráľovstvo, 24. november 1986, § 46, séria A, č. 109; rozsudok Wiggins v. Spojené kráľovstvo, č. 7456/76, rozhodnutie komisie z 8. februára 1978, DR 13, s. 40; a rozsudok Prokopovich v. Rusko, č. 58255/00,

§ 36 (Zbierka rozsudkov a rozhodnutí, 2004-XI)]. Preto to, či majetok môže byť klasifikovaný ako „obydlie“, je skutkovou otázkou a nezávisí od zákonnosti obývania podľa vnútroštátneho práva (pozri rozsudok McCann v. Spojené kráľovstvo, č. 19009/04, § 46, 13. máj 2008). / (porovnaj Rozsudok Komory z 18. júla 2013 vo veci: Brežec proti Chorvátsku- sťažnosť č. 7177/10, uverejnený aj na stránku Ústavného súdu SR „ <<https://www.ustavnysud.sk/documents/10182/992356/ESLP19.pdf/53442c9b-ac94-4957-972e-32092272f7c9>>).

50. V danom spore niet pochyb , že žalobkyňa v 2. rade má dané oprávnenie na obývanie predmetnej nehnuteľnosti a svedčí aj jej užívacie právo k nej, preto podľa názoru súdu nie je možné u nej konštatovať, že na jej strane nie je daná vecná legitimácia na podanie žaloby v tomto spore.

51. Pokiaľ ide o samotný obsah žaloby, žalobcovia síce v žalobe poukazujú na začatie výkonu záložného práva predajom nehnuteľností založených v prospech žalovaného formou dobrovoľnej dražby v súlade so zákonom č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, avšak ich žaloba v tomto spore nie je žalobou podľa § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z. , o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „ zák.č. 527/2002 Z.z.“), teda žalobou na neplatnosť dobrovoľnej dražby, a žalobcovia ani bližšie neozrejmuje na základe akého právneho predpisu vyvodzujú svoje právo na podanie žaloby v znení, v akom ju podávajú v tomto sporovom konaní.

52. V tejto súvislosti však súd uvádza, že v rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva sa už skôr presadila interpretácia práva na prístup k súdu, podľa ktorej môže byť jeho neprípustným obmedzením, pokiaľ by štát fakticky odnímal z pôsobnosti súdov celú skupinu občianskoprávných žalôb. Došlo by tak k situácii, za ktorej by postup civilného súdu závisel až druhotne na materiálnom obsahu daného práva; prvotne by žalobe stála v ceste procedurálna bariéra, ktorá by mohla byť neoprávnená (k tomu porov. rozsudky vo veciach Fayed proti Spojenému kráľovstvu z 21. 9. 1994, č. 17101/90, § 67 alebo Tserkva Sela Sosulivka proti Ukrajine z 28. 2. 2008, č. 37878/02, § 50-53; bližšie tiež Kmec, J. in Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Európsky dohovor o ľudských právach. Komentár . 1. vydanie. Praha: CH Beck, 2012, s. 630-631)./ citované podľa Nálezu Ústavného soudu České republiky sp.zn. I. ÚS 1440/14 ze dne 11.07.2017, bod 23/ .

53. Uvedené sporové konanie je tak žalobcami vedené napriek tomu, že v súvislosti s výkonom dobrovoľnej dražby majú títo k dispozícii osobitný typ žaloby podľa § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z., ktorou sa môžu domáhať priamo zo zákona neplatnosti tejto dobrovoľnej dražby.

54. Vychádza tak otázka , či je vôbec možné viesť konanie o tejto ich žalobe za situácie, kedy na úpravu prípadných pochybení v rámci súdnej kontroly bez hrozby vytvorenia nenávratného stavu slúži potenciálna žaloba o určenie neplatnosti dražby podľa už uvedeného § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z., eventuálne ďalšie inštitúty uplatniteľné, prípadne v rámci zodpovednostných vzťahov pri potenciálnom porušení konkrétnej právnej povinnosti.

55. Podľa žalobcov v danom prípade výkon záložného práva predajom na dobrovoľnej dražbe je v rozpore s § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka a to so zásadou rovnosti účastníkov súkromnoprávných vzťahov s dosahom na čl. 20 Ústavy SR, kedy je vlastníckemu právu nadradené iné vecné právo vykonávané bez verifikácie oprávnenosti a dôvodnosti jeho výkonu zmocneným orgánom štátnej moci, t.j. súdom. Podľa nich pochybnosti o súlade inštitútu dobrovoľnej dražby s úniijným právom vyvolali už dve prejudiciálne konania, a síce konanie označené pod sp.zn. C - 482/12 vo veci Macinský/Getfin, a konanie označené C-34/13 vo veci Kušionová c/a SMART Capital.

56. Súd sa však s touto námietkou žalobcov o tom, že výkon záložného práva predajom na dobrovoľnej dražbe odporuje základným súkromnoprávnym zásadám a to najmä zásade rovnosti účastníkov súkromnoprávných vzťahov a že súkromné osoby na dražobnom procese v pozícii dražobníka nemôžu garantovať nezávislý a nestranný výkon záložného práva a právna úprava zákona o dobrovoľných dražbách nezabezpečuje garanciu a ochranu ústavných práv účastníkov právnych vzťahov, nestotožnil.

57. V tejto súvislosti poukazuje na samotnými žalobcami poukazované rozhodnutie Súdneho dvora z 10.9.2014 vo veci C - 34/13 (Monika Kušionová c/a SMART Capital , a.s.), v ktorom sa konštatuje práve s odkazom na právnu úpravu zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách

a ust. § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka, že ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje vnútroštátna právna úprava, ako je úprava dotknutá vo veci samej, umožňujúca vymôcť pohľadávku založenú na zmluvných podmienkach, ktoré sú prípadne nekalé, mimosúdny výkon záložného práva na nehnuteľný majetok, ktorý spotrebiteľ poskytol ako zabezpečenie pohľadávky, pokiaľ predmetná právna úprava prakticky neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje ochranu práv, ktoré spotrebiteľovi priznáva táto smernica, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu. Inými slovami právna úprava zákona o dobrovoľných dražbách, ktorá bola predmetom preskúmania európskymi orgánmi, z hľadiska jej súladnosti s európskym právom na ochranu spotrebiteľa, nebola považovaná za rozpornú.

58. Aj v prípade veci C-482/12 (Peter Macinský, Eva Macinská proti Getfin s. r. o., Financreal s.r.o.), ktorá nebola ukončená meritórnym rozhodnutím a u ktorej bol dňa 7. februára 2014 nariadený jej výmaz z registra Súdneho dvora z dôvodu späťvzatia návrhu na začatie prejudiciálneho konania Okresným súdom Prešov, a síce z Návrhu Generálneho advokáta Nilsa Wahla konajúceho v uvedenej veci vyplynulo, že sporné konanie (rozumej konanie o neplatnosti dobrovoľnej dražby v SR - poznámka súdu) poskytuje dostatočnú úroveň efektívnej ochrany spotrebiteľov vyžadovanú podľa smernice 93/13. (porovnaj bod 64 citovaného návrhu).

59. Ako sa ďalej v uvedenom návrhu uvádzalo, podľa zásady efektivity sa vyžaduje len to, aby vnútroštátne procesné pravidlá spotrebiteľom nadmerne nesťažovali účinný výkon ich práv. Konkrétne sa nevyžaduje, aby výkon týchto práv bol „ľahký“ alebo aby sa s týmito právami zaobchádzalo mimoriadne výhodne. Zaujatie takého postoja by pripravilo zásadu procesnej autonómie o praktický účinok a navyše by to bolo v rozpore so skutočnosťou, že smernica 93/13 stanovuje len minimálnu harmonizáciu. (porovnaj bod 77 citovaného návrhu).

60. V uvedenom návrhu sa tiež poukázalo na to, že z vnútroštátneho práva, sa dá vyvodiť, že spotrebiteľ má najmenej 30 dní po doručení všetkých relevantných oznámení na to, aby dražbu napadol ex ante, a tri mesiace ex post po vykonaní príklepu (alebo aj neskôr, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu). Spotrebiteľ má teda potenciálne spolu minimálne štyri mesiace na to, aby príklep na dražbu napadol. To je neporovnateľné s lehotou 20 dní na podanie odporu vo veci Banco Espanol de Crédito, ktorá spotrebiteľom nadmerne sťažovala účinný výkon ich práv na ochranu podľa smernice 93/13, pričom v spornom konaní (v konaní o neplatnosti dobrovoľnej dražby v SR - poznámka súdu) nie sú práva spotrebiteľov obmedzené len na následné finančné odškodnenie, čo by bolo - ako vyplýva z rozsudku Aziz - nepochybne nedostatočné. Je pravda, že konanie vo veci samej predstavuje v niektorých aspektoch „obrátenej rozsudok Aziz“. Na rozdiel od španielskej právnej úpravy uplatniteľnej na konanie o výkone rozhodnutia, o ktorú išlo v rozsudku Aziz, sa na základe uvedených skutočností zdá, že v slovenskom práve je možné namietat' proti spornému konaniu - a dokonca je možné ho aj zastaviť z dôvodu jeho nezlučiteľnosti so smernicou 93/13. (porovnaj body 89 až 93 citovaného návrhu).

61. Ako z uvedeného návrhu Generálneho advokáta tiež vyplynulo, je nepopierateľné, že § 21 zákona o dobrovoľných dražbách poskytuje spotrebiteľom opravný prostriedok proti dražbe. Je pravda, že tento opravný prostriedok vyžaduje, aby spotrebiteľ konal. Ako však už Generálny advokát uviedol v bodoch 78 a 79 tohto návrhu, nemyslí si, že by to samo osebe neprimerane obmedzovalo účinnú ochranu spotrebiteľov. Pri neexistencii harmonizácie v tejto oblasti prináleží členským štátom, aby stanovili úroveň ochrany v konaní o výkone rozhodnutí, ktorú považujú pre spotrebiteľa za dostatočnú, pod podmienkou, že spotrebiteľia nebudú zbavení ochrany sledovanej smernicou 93/13. V prípade mimoriadne zraniteľných osôb existuje predpoklad, že členské štáty sú naďalej zodpovedné za zlučiteľnosť takýchto pravidiel so základnými právami. Okrem toho treba jasne uviesť, že keď spotrebiteľ požiadava slovenský súd, aby určil neplatnosť dražby podľa § 21 zákona o dobrovoľných dražbách, takýto návrh povedie k uplatneniu judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa úlohy a povinností vnútroštátnych súdov podľa smernice 93/13, ako sa na ne odkazuje v bode 63 uvedeného návrhu. To znamená, že ak vnútroštátny súd má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tieto účely, je povinný ex offio posúdiť, či je podmienka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je základom takého konania o výkone rozhodnutia, ako je sporné konanie, nekalá. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, že spotrebiteľ nebude uvedenou podmienkou viazaný. To môže v prípade potreby zahŕňať nariadenie predbežného opatrenia prerušujúceho konanie dražby alebo účinky príklepu až do vydania konečného rozhodnutia

o nekalej povahe tejto podmienky, ak by napríklad rozhodnutie o takejto otázke spadalo do pôsobnosti iného súdu. (porovnaj body 96 a 97 citovaného návrhu).

62. Žalobcovia ďalej namietali porušenie princípov právnej istoty a ochrany ich legitímnych očakávaní v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy spočívajúce v tom, že by mali byť zbavení svojho majetku len na podklade vyhlásenia žalovaného veriteľa, ktorý osvedčuje pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva podľa citovaného zákona, a tým by im malo byť bránené obhajovať svoje práva prostredníctvom nezávislého a nestranného súdu, z konania pred ktorým by mal vziť až následný exekučný titul ako podklad pre uvedený následný nútený predaj majetku.

63. Tento názor žalobcov je však mylný a teda samotné vyhlásenie veriteľa o osvedčení pravosti, výšky a splatnosti pohľadávky samo o sebe ich ešte nezbavuje ich majetku.

64. Je potrebné uviesť, že podstatou dobrovoľnej dražby v zmysle jej platnej právnej úpravy je dohoda vlastníka veci s dražobníkom o dražbe určitého predmetu. Vlastník veci môže poveriť inú osobu, aby dala pokyn na vydraženie veci, pričom Občiansky zákonník vychádza z toho, že samotné uzatvorenie zmluvy o zriadení záložného práva so sebou prináša možnosť pre záložného veriteľa speňažiť záloh prostredníctvom dobrovoľnej dražby, pričom vystupuje ako zástupca záložcu. Vzhľadom na uvedené sa dobrovoľná dražba odvíja od predchádzajúceho úkonu vlastníka, ktorý dáva súhlas na budúce speňaženie určitého svojho majetku určitým spôsobom regulovaným právom (zákon o dobrovoľných dražbách). Právna úprava ukladá povinnosť strpieť výkon dobrovoľnej dražby nielen s takým záložným právom, ktoré vzniklo na základe zmluvy, ale aj takým, ktoré, tak ako záložné právo k bytu alebo nebytovému priestoru, vzniká na základe zákona [§ 15 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“)].(porovnaj odôvodnenie uznesenia Pléna Ústavného súdu SR sp.zn. Pl.ÚS 23/2014)

65. Vyhlásenie záložného veriteľa o pravosti, sume a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva podľa § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, nie je dôvodom, pre ktorý sa dobrovoľná dražba vykonáva, ale iba jedným z jej predpokladov. Preto § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách nepredstavuje „exekučný titul“ pre výkon dražby, ale iba jednu z podmienok dražby, pričom predmetné ustanovenie neopravňuje veriteľa realizovať dobrovoľnú dražbu, ale iba mu ukladá povinnosť prehlásiť určité skutočnosti.

66. V tejto súvislosti dáva súd do pozornosti vo vzťahu k § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách aj právny názor prezentovaný v odôvodnení uznesenia Pléna Ústavného súdu SR sp.zn. Pl.ÚS 23/2014, podľa ktorého je úlohou všeobecného súdu, aby posúdil vplyv pravdivosti vyhlásenia veriteľa podľa § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách na platnosť dobrovoľnej dražby (t.j. posúdenie, či bol porušený zákon o dobrovoľných dražbách). A práve aj skrz toto posudzovanie je tak žalobcom v rámci konania o neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa § 21 ods. 2 predmetného zákona daná možnosť v plnej miere aplikovať akékoľvek tie námietky vo vzťahu k posudzovanej pohľadávke, ktoré majú súvis s ich prípadnou spotrebiteľskoprávnu ochranou, teda napríklad námietky o bezúročnosti, resp. bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, prípadne námietky o neplatnosti predčasnej splatnosti úveru a pod..

67. Napokon aj samotný Ústavný súd SR toto uznesenie svojho Pléna sp.zn. Pl.ÚS 23/2014 nechal uverejniť v Zbierke nálezov a rozhodnutí Ústavného súdu SR pod poradovým (publikačným) číslom 35/2016, pričom svojim v poradí druhým zverejneným výrokom konštatoval, že „Záložný veriteľ je oprávnený navrhnúť výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby aj bez exekučného titulu, priznávajúceho mu zabezpečenú pohľadávku voči vlastníkovi veci.“ a v poradí tretím zverejneným výrokom konštatoval, že „Vlastníkovi veci potom patrí na ochranu vlastníckeho práva žaloba o neplatnosť dobrovoľnej dražby.“

68. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti aj tú skutočnosť, že pokiaľ bolo začaté konanie o dobrovoľnej dražbe v príslušnej zákonnej prekluzívnej lehote (troch mesiacov odo dňa príklepu) je v súlade so súčasnou platnou judikatúrou Najvyššieho súdu daná žalobcom možnosť bez obmedzenia touto lehotou následne rozšíriť ako okruh strán sporu, tak aj poukazovať aj na ďalšie skutkové okolnosti spôsobilé založiť iný ako pôvodne v žalobe uplatnený dôvod neplatnosti dražby (porovnaj bod 17

odôvodnenia uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/220/2018 zo dňa 31.05.2021). Aj to svedčí o tom, že súčasná žaloba na neplatnosť dobrovoľnej dražby, je dostatočne efektívnym nástrojom na ochranu práv žalobcov, a teda nie je potrebné podávať žalobu v takom znení, v akom to realizovali v tomto sporovom konaní.

69. Vždy je pri tom potrebné mať na pamäti, že dobrovoľná dražba je inštitút upravený platným a účinným zákonom, ktorý nebol zodpovedajúcim ústavným spôsobom zrušený, jeho účinnosť pozastavená, ani inak formálne spochybnená. (porovnaj bod 14.3 odôvodnenia Uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/220/2018 zo dňa 31.05.2021).

70. Uloženie neobmedzenej povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva je v rozpore so samotnou podstatou a funkciou hypotekárneho úveru zabezpečeného záložným právom, a preto je nezlučiteľné so zmluvnými a zákonnými oprávneniami záložného veriteľa. Uvedený právny názor vychádza z uznesenia ústavného súdu č. k. PL. ÚS 23/2014 z 24. septembra 2014. Vychádzajúc už z podstaty a funkcie záložného práva, nemožno úspešne uplatňovať trvalé a ničím neobmedzené zdržanie sa výkonu záložného práva, pretože by to bolo popretím účelu jeho vzniku a obsahu. (porovnaj bod 10 odôvodnenia Uznesenia ÚS SR sp.zn. II. ÚS 141/2021-13 zo dňa 18. marca 2021).

71. Pokiaľ ide o námietku žalobcov, že ak draženou vecou má byť obydlie záložcu a výsledkom dobrovoľnej dražby strata hlavného obydlia záložcu a jeho rodiny a pritom pohľadávku bolo možné uspokojiť iným spôsobom, nevynímajúc ani súdny proces s následnou exekúciou vrátane do úvahy pripadajúcich splátok, a teda dobrovoľná dražba musí predstavovať akési ultima ratio, súd len poznamenáva, že žalobcovia v tomto konaní ani len nepreukázali tú skutočnosť, aký iný spôsob uspokojenia pohľadávky v danom konkrétnom spore by teda prichádzal do úvahy. Z ich strany vôbec nebolo preukázané aké konkrétne kroky podnikli k tomu, aby sa ich dlh vo vzťahu k žalovanému uspokojil, neprezentovali sa ani len poukazom na to, že tento svoj dlh voči žalovanému prípadne sa snažia uspokojovať určitými splátkami, ktoré splácajú v rozsahu zodpovedajúcom ich možnosťami a schopnostiam.

72. V tejto súvislosti súd dáva za pravdu žalovanému, že právo na ochranu obydlia nie je právom absolútnym. Ani Ústava SR, ani Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd neupravuje právo na obydlie tak, že by predstavovalo garanciu občanovi v určitom obydľí vždy a za každých okolností. Práve naopak, aj Európsky dohovor o ľudských právach uvádza, že žiadne ľudské právo nie je právom absolútnym, čo znamená, že je doň možné zasiahnuť zákonným spôsobom. Neoprávnený zásah do obydlia nemá oporu v právnom poriadku avšak to, či došlo k neoprávnenému zásahu do práva na obydlie navrhovateľa je možné posúdiť až po samotnom zásahu, t. j. v tomto prípade až po dobrovoľnej dražbe.

73. Aj po tejto dobrovoľnej dražbe im totiž stále zostáva možnosť brániť prípadnému vyprataniu vydraženej nehnuteľnosti prípadnou aplikáciou ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, za predpokladu, že sa preukáže, že výkon práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, odporuje dobrým mravom.

74. Táto generálna klauzula týkajúca sa dobrých mravov funguje totiž ako ultima ratio, ktorý môže zabrániť platnosti právnych úkonov, ktoré prešli sitom prieskumu z hľadiska toho, či ide o rozpor so zákonom alebo obchádzanie zákona. Táto klauzula dáva sudcovi do rúk silný nástroj, prostredníctvom ktorého môže chrániť právny poriadok pred tým, aby poskytoval právnu legitimitáciu úkonom, ktoré z hľadiska mimoprávných spoločenských štandardov nemožno akceptovať, samozrejme za dodržania určitých pravidiel pri aplikácii uvedeného § 3 ods. 1, a síce, že sa bude jednať len o výnimočný prípad, keď k výkonu práva založeného zákonom dôjde z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov alebo uspokojenie iných potrieb, keď bude úmysel poškodiť alebo znevýhodniť povinnú osobu hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou (tzv. šikanózný výkon práva), príp. keď bude zrejmé, že výkon práva povedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak navonok na postavení niektorého z nich.

75. Vzhľadom na uvedené tak súd uzatvára, že zákon o dobrovoľných dražbách a na jeho podklade následné vedenie sporového konania o neplatnosti dražby podľa § 21 ods. 2 uvedeného zákona je dostatočným efektívnym nástrojom na ochranu práv žalobcov, ktorý im poskytuje dostatočné garancie na ochranu ich práv, a preto súd žalobu žalobcov v tomto sporovom konaní, ktorou sa domáhali uloženia

povinnosti žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby, v plnom rozsahu zamietol.

76. Podľa § 336 ods. 1 CSP, ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami.

77. Podľa § 336 ods. 3 CSP, ak bola žaloba odmietnutá alebo zamietnutá alebo ak bolo konanie vo veci samej zastavené, platí ustanovenie § 335 primerane.

78. Podľa § 335 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej súd prvej inštancie aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým žalobu odmieta alebo zamietá alebo ktorým konanie vo veci samej zastavuje.

79. Vzhľadom k tomu, že súd žalobu, na podanie ktorej boli žalobcovia odkázaní uznesením tunajšieho súdu sp.zn. 9C/53/2020-25 zo dňa 14.09.2020, v plnom rozsahu zamietol, v súlade s § 336 ods. 3 v spojení s § 335 ods. 1 CSP predmetné neodkladné opatrenie, ktoré bolo týmto uznesením nariadené, zrušil.

80. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

81. Podľa § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

82. Podľa § 255 ods.2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

83. Podľa § 262 ods.1CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

84. Podľa § 262 ods.2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

85. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP a žalobcov zaviazal povinnosťou zaplatiť náhradu trov konania žalovanému v rozsahu zodpovedajúcom pomeru jeho úspechu v tomto spore, čo v danom prípade znamenalo v plnom rozsahu.

86. Výrok o náhrade trov konania súd formuloval v zmysle právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v uznesení sp.zn. 6 Cdo/65/2017 zo dňa 30.05.2017, ako aj v uznesení sp. zn. 6 Cdo 222/2016 zo dňa 23. marca 2017, podľa ktorého musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, a teda len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

76. O výške náhrady týchto trov konania bude v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Spišská Nová Ves písomne v štyroch vyhotoveniach. (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015, Civilný sporový poriadok /ďalej len ako „CSP“/).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 359 CSP)

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka konania , proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).Odvolanie musí byť podpísané. (§ 127 a § 363 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
  - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
  - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
  - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
  - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
  - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
  - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
  - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.